

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Dallam

Emily Dickinson emlékére

*Sajog a semmiben a sok,
sűrög a sokban is a nincsen.
Esők suhognak – hallgatók...
Már senki sincs, ki rám legyintsen.*

*Már senki – már lélek, se test.
Se szem, se kéz, se cél, se tét...
Szeress nagyon! Szeresd! Szeresd
az űr kopár lélegzetét!*

*A boldog űr is elpihen –
suttog az okozat az okban...
Sajog a nincs a semmiben,
sűrög a semmi – csak a sok van.*

Szegmentum

*Látott sokat: önlétén átsüvít
Egy gazdátlan sötét golyó, kiszáll
A semmi súlyos bársonyán keresztül.
Semmit se mozdít: elsüvít a szem.
Látott: lehúnyja végül önmagát.*

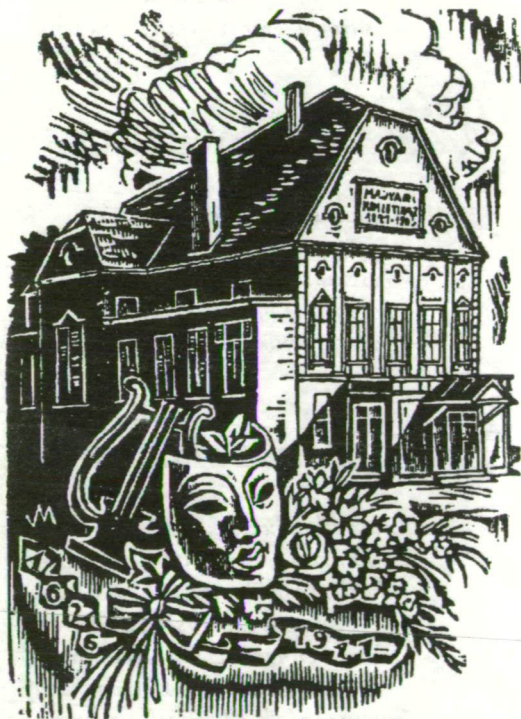
Talizmán: Trisztán sóhaja

*Izolda illess lüktető ereklye
Idők torkában hült homok pereg le
Viharba pördült megszélhűdt dereglye
Vergődöm ím kórság körülseregle –
Lakozz bennem s épüljek benned én
Létem betölt te vérző szent edény
Irgalmas kéz kard pengeél ha forró*

*Itt perzsel ég süt szív szirtjén a porhó –
Arcod vakít légy orvos benn Yseult
Arcomra leplet szorgos semmi sző*

Von jettz an

*Úgy tartalak. Hajlott faág a holdfényt.
Húsomba forrsz. Szétolvadsz tenyeremben,
Miként szemembe tévedt látomás:
Képsorrrá oldódsz, álommá mosódom.
Árvád vagyok, s tiéd az áldozatban:
Foglak, szorítlak, mint a fájdalom,
Ha angyalszárny csapdossa pusztá arcom.*

KOLOZSVAR • FARKAS UTCAI SZÍNHÁZ